

14

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 1 sierpnia 1951 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polskę Protokołu o przedłużeniu międzynarodowej konwencji sanitarnej z 1944 r., zmieniającej międzynarodową konwencję sanitarną z dnia 21 czerwca 1926 r., podpisanego w Waszyngtonie dnia 23 kwietnia 1946 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że dnia 2 kwietnia 1951 r. nastąpiło podpisanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej polskiego dokumentu ratyfikacyjnego Protokołu o przedłużeniu międzynarodowej konwencji sanitarnej z 1944 r., zmieniającej międzynarodową konwencję sanitarną z dnia 21 czerwca 1926 r., podpisanego w Waszyngtonie dnia 23 kwietnia 1946 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące kraje stały się stronami powyższego Protokołu:

Australia dnia 30 kwietnia 1946 r. z zastrzeżeniem utrzymania tych zastrzeżeń, z którymi Australia przystąpiła do konwencji z 1944 r., do której niniejszy Protokół odnosi się. Zastrzeżenia te są następujące:

„a) Na podstawie art. 24 Rząd Australijski oświadcza, że konwencji nie stosuje się do terytoriów Papua i Wysp Norfolk ani do terytoriów mandatowych Nowej Gwinei i Nauru.

b) W odniesieniu do świadectw szczepienia przeciwko cholercie, gorączce durowej, żółtej febrze i ospie Rząd Australijski zastrzega sobie prawo uznania tylko takich świadectw, które są podpisane przez właściwego urzędnika służby zdrowia publicznego odpowiedniego kraju i które zawierają w swym tekście określenie stanowiska zajmowanego przez osobę, podpisującą świadectwo.

c) Rząd Australijski zastrzega sobie wszelkie prawa na podstawie art. 7 i 9 konwencji z 1926 r., zwłaszcza w odniesieniu do tego ostatniego, co do ponownego ustanowienia Biura Wschodniego lub analogicznych

placówek, jako biur regionalnych dla Azji albo strefy Pacyfiku“.

Belgia — dnia 17 czerwca 1949 r.,
Dania (bez Grenlandii i Wysp Owczych) — dnia 23 sierpnia 1946 r.,

Dominikańska Republika — dnia 29 maja 1946 r.,
Etiopia — dnia 4 sierpnia 1949 r.,

Filipiny — dnia 13 stycznia 1948 r.,

Finlandia — dnia 12 sierpnia 1949 r.,

Francja — dnia 30 kwietnia 1946 r.,

Grecja — dnia 30 kwietnia 1946 r.,

Haiti — dnia 30 kwietnia 1946 r.,

Holandia (bez terytoriów pozaeuropejskich) — dnia 5 marca 1948 r.,

Honduras — dnia 8 lipca 1946 r.,

Indie — dnia 28 sierpnia 1947 r.,

Kanada — dnia 30 kwietnia 1946 r.,

Luksemburg — dnia 30 kwietnia 1946 r.,

Nikaragua — dnia 30 kwietnia 1946 r.,

Nowa Zelandia — dnia 30 kwietnia 1946 r.,

Syria — dnia 31 października 1946 r.,

Stany Zjednoczone Ameryki — dnia 6 sierpnia 1946 r.,

Turcja — dnia 26 sierpnia 1948 r.,

Unia Południowo-Afrykańska — dnia 12 lipca 1946 r.,

Włochy — dnia 23 lipca 1946 r.,

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii — dnia 30 kwietnia 1946 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *St. Skrzyszewski*

15

P R O T O K Ó Ł

o przedłużeniu międzynarodowej konwencji sanitarnej dotyczącej żeglugi powietrznej z 1944 r., zmieniającej międzynarodową konwencję sanitarną dotyczącą żeglugi powietrznej z dnia 12 kwietnia 1933 r., podpisaną w Waszyngtonie dnia 23 kwietnia 1946 r.

(Ratyfikowany zgodnie z ustawą z dnia 28 października 1950 r. — Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 467).

Przekład

W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

BOLESŁAW BIERUT

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 23 kwietnia 1946 roku podpisany został w Waszyngtonie Protokół o przedłużeniu konwencji sanitarnej dotyczącej żeglugi powietrznej z 1944 r., zmieniającej konwencję sanitarną dotyczącą żeglugi powietrznej z dnia 12 kwietnia 1933 r.

Po zaznajomieniu się z powyższym Protokołem uznaliśmy go i uznajemy za słuszny zarówno w całości,

Au nom de la République de Pologne

BOLESŁAW BIERUT

PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE DE POLOGNE

à tous ceux qui ces Présentés Lettres verront fait savoir ce qui suit:

Un Protocole prorogeant la durée de la Convention sanitaire pour la navigation aérienne de 1944 portant modification de la Convention sanitaire pour la navigation aérienne du 12 avril 1933 a été signé à Washington le 23 avril 1946.

Après avoir vu et examiné ledit Protocole, Nous l'avons approuvé et approuvons en toutes et chacune

jak i każde z postanowień w nim zawartych; oświadczamy, że jest przyjęty, ratyfikowany i potwierdzony, oraz przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywany.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

Dano w Warszawie, dnia 2 kwietnia 1951 r.

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

J. Cyrankiewicz

Minister Spraw Zagranicznych:

w z. S. Wierbłowski

L. S.

(Tekst Protokołu zamieszczono w załączniku II do niniejszego numeru).

des dispositions qui y sont contenues; déclarons que le Protocole susmentionné est accepté, ratifié et confirmé et promettons qu'il sera inviolablement observé.

En Foi de Quoi Nous avons délivré les Présentées Lettres revêtues du Sceau de la République.

Donné à Varsovie, le 2 avril 1951.

Bolesław Bierut

President du Conseil des Ministres:

J. Cyrankiewicz

Ministre des Affaires Étrangères:

w z. S. Wierbłowski

L. S.

16

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 1 sierpnia 1951 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polskę Protokołu o przedłużeniu międzynarodowej konwencji sanitarnej dotyczącej żeglugi powietrznej z 1944 r., zmieniającej międzynarodową konwencję sanitarną dotyczącą żeglugi powietrznej z dnia 12 kwietnia 1933 r., podpisanego w Waszyngtonie dnia 23 kwietnia 1946 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że dnia 2 kwietnia 1951 r. nastąpiło podpisanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej polskiego dokumentu ratyfikacyjnego Protokołu o przedłużeniu międzynarodowej konwencji sanitarnej dotyczącej żeglugi powietrznej z 1944 r., zmieniającej międzynarodową konwencję sanitarną dotyczącą żeglugi powietrznej z dnia 12 kwietnia 1933 r., podpisanego w Waszyngtonie dnia 23 kwietnia 1946 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące kraje stały się stronami powyższego Protokołu:

Australia — dnia 30 kwietnia 1946 r.

z zastrzeżeniem utrzymania tych zastrzeżeń, z którymi Australia przystąpiła do konwencji z 1944 r., do której niniejszy Protokół odnosi się. Zastrzeżenia te są następujące:

„a) Zgodnie z art. 21 Rząd oświadcza, że konwencja nie stosuje się do terytoriów Papua i Wysp Norfolk ani do terytoriów mandatowych Nowej Gwinei i Nauru.

b) W odniesieniu do świadectw szczepienia przeciwko cholercie, gorączce durowej, żółtej febrze i ospie Rząd Australijski zastrzega sobie prawo uznania tylko takich świadectw, które są podpisane przez właściwego urzędnika służby zdrowia publicznego odpowiedniego kraju i które zawierają w swym tekście określenie stanowiska, zajmowanego przez osobę, podpisującą świadectwo.

c) Ze względów przejściowych i natury praktycznej Rząd Australijski nie może przyjąć w pełni zobowiązań, wynikających z Części I Działu I konwencji z 1933 r., w odniesieniu do lotnisk, położonych na jego terytorium, które znajdują się na obszarach operacyjnych lub pod kontrolą sił lotniczych Brytyjskiej Wspólnoty Narodów albo jakiegokolwiek mocarstwa sprzymierzonego.

d) Pomimo art. 35 lub innych postanowień konwencji z 1933 r. albo konwencji niniejszej, Rząd Australijski zastrzega sobie prawo żądania, aby każdy członek załogi i każdy pasażer statku powietrznego, przybywającego z morza, przedstawił, w chwili przybycia na pierwsze miejsce lądowania w Australii, właściwemu urzędnikowi kwarantannowemu świadectwo świeżego

szczepienia przeciwko ospie zgodnie z konwencją lub świadectwo, że udowodnił swe należyte zabezpieczenie przeciwko ospie, a w braku obydwu tych świadectw będzie on poddany szczepieniu przeciwko ospie.

e) Rząd Australijski zastrzega sobie prawo zakazania importu do Australii na jakimkolwiek statku powietrznym zwierząt, z wyjątkiem dozwolonych owadów i pasożytów”.

Belgia — dnia 17 czerwca 1949 r.,

Dominikańska Republika — dnia 29 maja 1946 r.,

Etiopia — dnia 4 sierpnia 1949 r.,

Filipiny — dnia 13 stycznia 1948 r.,

Francja — dnia 30 kwietnia 1946 r.,

Grecja — dnia 30 kwietnia 1946 r.,

Haiti — dnia 30 kwietnia 1946 r.,

Holandia (bez terytoriów pozaeuropejskich) — dnia 5 marca 1948 r.,

Honduras — dnia 8 lipca 1946 r.,

Indie — dnia 28 sierpnia 1947 r.,

z następującymi zastrzeżeniami, które nabrały mocy dnia 23 lutego 1950 r.:

„1. W odniesieniu do definicji ważnego świadectwa szczepienia przeciwko żółtej febrze, dodanej przez art. III konwencji z 1944 r. do art. 1 konwencji z 1933 r., Rząd Indyjski nie będzie względem osób, które są szczepione na zakażonych obszarach albo które przybyły na zakażone obszary w przeciągu 10 dni od daty szczepienia, uważał świadectwa za ważne, jeżeli nie upłynęło 15 dni od daty szczepienia do daty przybycia do Indii.

2. W odniesieniu do § 3 artykułu, zastępującego na mocy art. XI konwencji z 1944 r. art. 36 konwencji z 1933 r., Rząd Indyjski zastrzega sobie prawo określenia według własnego uznania obszarów, jako zakażonych żółtą febrą, jakkolwiek takie obszary mogą być większe od tych obszarów, jakie określiła UNRRA na mocy wymienionego paragrafu.

3. W odniesieniu do artykułu, zastępującego na mocy art. XIV konwencji z 1944 r. art. 47 konwencji z 1933 r., Rząd Indyjski nie zobowiązuje się do udzielenia posiadaczom wyjątkowego świadectwa prawa nieograniczonego przejazdu we wszystkich przypadkach.